

Nagenoeg aan het oog onttrokken door een dichte eikensingel ligt daar het beschermd dorpsgezicht 't Stift met centraal het eeuwenoude kerkje.

ADEMHALEN GAAT MAKKELIJKER OP 'T STIFT

't Stift bij Weerselo is al vele tientallen jaren een beschermd dorpsgezicht. De status is volkomen terecht. Want 't Stift is veel meer dan een brok geschiedenis. Geloof, cultuur, plezier en ontspanning gaan er hand in hand.

DOOR ALPHONS WEIERINK
FOTO WOUTER BORRE

De sfeer is bijzonder. Wie 't Stift bij Weerselo opwandelt komt in een totaal andere wereld terecht. Geen auto's, geen gekker, geen gehaast en geen lawaai. In dit beschermde dorpsgezicht regeert de rust. De ademhaling gaat als vanzelf een stuk makkelijker. De bloeddruk gaat omlaag en het hart gaat open. Een weldaad voor lichaam en geest. Zo was het eeuwenlang; zo is het anno nu en zo zal het ongetwijfeld ook blijven. Laten we dat vooral hopen. Want 't Stift, gelegen in de hoek van de Bishopsstraat en Bornsestraat op een kilometer afstand van de bebouwde kom van Weerselo, is meer dan een herinnering aan een rijke historie. Je zou het op het eerste gezicht zo niet zeggen maar 't Stift leeft. Hoe klein de fraaie gebouwen om het oude kerkje heen in aantal ook zijn, 't Stift is een dynamische leef-, woon- en geloofsgemeenschap.

LUCHTFOTOGRAFIE
MET EEN DRONECAMERA

Op de foto vanuit de lucht is duidelijk te zien dat 't Stift wordt omzoomd, welhaast wordt beschermd, door een majestueuze eikensingel. Vroeger liep er een gracht maar die is eeuwen geleden al gedempt. 't Stift is van oorsprong een benedictijnenklooster voor paters en nonnen en dateert uit 1152. Als de paters rond 1500 zijn vertrokken, vinden onge-

trouwde vrouwen (juffers) van adellijke en vooral gereformeerde huize er onderdak. De Franse koning Lodewijk wijst begin 1800 het kerkje toe aan de kleine protestantse gemeenschap. Rechts naast het kerkje staat de oude Stiftsschuur, sinds 1967 een restaurant. Links naast de kerk een authentieke dorpsschool. Maar die is sinds 2001 niet meer als zodanig in gebruik. Nu is het een centrum voor de kerkgemeenschap en een trouwlocatie. Niet te zien op de foto is het voormalige gemeentehuis van Weerselo met ambtswoning. Wim Schelberg was de voorlaatste burgemeester die er met zijn gezin met veel plezier woonde: van 1969 tot 1995. Hij is er in 2006 ook begraven. Niet vreemd natuurlijk. Want 't Stift is en blijft in welke hoedanigheid ook heel bijzonder en aantrekkelijk.

WWW.HETSTIFT.NL

Gerrit Flierman toont turf. foto Charel van Tendeloo

Veenmuseum Vriezenveenseveld
Paterswal 11, Westerhaar-Vriezenveensewijk, open ma t/m do 9-15 uur, vr 9.00-11.30 uur, za 13.00-16.30 uur.
WWW.VEENMUSEUM.NL

TUFFEN LANGS TURFSTEKERS

Het is een origineel turf-treintje dat ons van het ene naar het andere onderkomen brengt. Een handvol huisjes en hutten ligt verspreid over het terrein, en museumvrijwilliger Jan stopt bij ongeveer elk bouwwerk. Daar kijken we even rond en krijgen we interessante uitleg. Zo hoor je nog eens wat het hartje in de wc-deur betekent, en waar de uitdrukking 'een ondergeschoven kind' vandaan komt. We stappen in de zeer armoedige woonomstandigheden van de vroegere turfstekers, die mede daarom vaak niet ouder dan 40 jaar werden. Eerder heeft zijn collega Gerrit

Flierman ons rondgeleid door de expositieruimte van het Veenmuseum. Foto's, documenten, oude voorwerpen en een fraaie maquette vertellen het verhaal van de turfwinning. Die turfwinning begon rond 1540, toen monniken bij Sibculo een klooster bouwden en de eerste turf staken. Nog tot 1984 werd de brandstof gewonnen, al werden de arbeidsomstandigheden natuurlijk steeds beter. Maar fysiek zwaar werk bleef het. „Vroeger aten de turfstekers drie keer per dag boekweitpannenkoeken met spek. Hadden ze ook nodig. Boekweit deed het goed op deze zure grond”, vertelt Flierman.

Grond die volgens hem soms zo zuur is, dat je er augurken kunt inleggen. Hij toont ons de originele put. „Met deze afgraving begon het allemaal, daarom is het mijn favoriete plek hier.” Gerrit Flierman laat het verschil zien en voelen tussen droge en natte turf, en demonstreert enkele gereedschappen. Ondertussen melden zich steeds nieuwe gasten. Het Veenmuseum ligt in een toeristisch aantrekkelijk gebied en trekt vooral vakantiegangers. „Fijn”, meent Flierman, „maar mensen uit de eigen streek zijn ook zeer welkom. Dit hoort immers bij onze historie.”

Alice Plekkenpol